

บทเทศน์และข้อคิด วันอังคารที่ 22 กันยายน 2026

บทอ่านที่หนึ่งจากสุภาษิต 21:1–6, 10–13

“พระเจ้ามิได้ทรงชั่งเพียงสิ่งที่เราทำ แต่ทรงชั่งหัวใจของเรา”

เมื่อไม่กี่ปีก่อน นักโบราณคดีขุดพบก้อนหินปูนเล็ก ๆ อายุราว 2,700 ปี ใกล้บริเวณ นครดาวิด กรุงเยรูซาเล็ม บนก้อนหินมีรอยขีดบอกว่าเป็นตุ้มน้ำหนัก “สองเกราท” ซึ่งควรหนักไม่ถึงหนึ่งกรัม แต่เมื่อนำไปชั่งจริง กลับหนักถึง 3.61 กรัม มากกว่าที่ระบุไว้กว่าสามเท่า นักวิจัยจึงเสนอว่า นี่อาจเป็น “ตุ้มน้ำหนักของคนโกง” ใช้เอาเปรียบผู้อื่นในการซื้อขาย กล่าวคือ ภายนอกดูถูกต้อง มีเครื่องหมายรับรอง แต่ภายในกลับไม่ตรงกับความจริง

สิ่งที่น่าคิดก็คือ ตุ้มน้ำหนักก้อนนั้นอาจฝังอยู่ใต้ดินมานาน 2,700 ปี แต่ความโลภที่สร้างมันขึ้นมา ยังมีชีวิตอยู่ในโลกของเรา และบางครั้งก็ซ่อนอยู่ในหัวใจของเราด้วย เราอาจไม่มีตุ้มโกงอยู่ในกระเป๋า แต่เราอาจมี “มาตราชั่งสองมาตรฐาน” อยู่ในใจ—ความผิดของคนอื่นเราชั่งอย่างหนัก แต่ความผิดของตนเองเราชั่งอย่างเบา การเสียสละของคนอื่นเรามองว่าเล็กน้อย แต่สิ่งเล็กน้อยที่เราทำกลับอยากให้ทุกคนเห็นและชื่นชม พระวาจาวันนี้จึงมิได้ถามเพียงว่า “เราทำอะไร?” แต่ถามลึกลงไปว่า “เราทำด้วยหัวใจแบบใด?”

1. มนุษย์มองการกระทำ แต่พระเจ้าทรงชั่งหัวใจ

หนังสือสุภาษิตกล่าวว่า “มนุษย์คิดว่าทางทุกสายของตนถูกต้อง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงชั่งใจ” ปัญหาที่อันตรายที่สุดไม่ใช่การทำผิด เพราะเมื่อเรารู้ว่าทำผิด เรายังกลับใจได้ แต่สิ่งที่อันตรายยิ่งกว่าคือ ทำผิดแล้วเชื่อว่าตนเองถูกเสมอ

คนเราเก่งมากในการหาเหตุผลให้ตนเอง โกรธคนอื่น แล้วเรียกว่า “ความยุติธรรม”, นินทา แล้วเรียกว่า “แบ่งปันเพื่อขอคำภาวนา”, ไม่ยอมให้อภัย แล้วเรียกว่า “รักษาหลักการ”, อยากมีอำนาจ แล้วเรียกว่า “ทำเพื่อส่วนรวม”, ทำบุญเพื่อให้คนเห็น แล้วเรียกว่า “ถวายเกียรติแด่พระเจ้า” เราหลอกคนอื่นได้ หลอกสังคมได้ และบางครั้ง

หลอกตัวเองได้ แต่เราไม่อาจหลอกพระเจ้า เพราะพระองค์มิได้ทอดพระเนตรเพียงมือที่ยื่นของถวาย แต่ทอดพระเนตรหัวใจของผู้ถวายด้วย

พระองค์ไม่ได้ถามเพียงว่า “ลูกให้มากเท่าไร?” แต่ถามว่า “ลูกยังรักอยู่หรือไม่?” ไม่ได้ถามเพียงว่า “ลูกมาวัดกี่ครั้ง?” แต่ถามว่า “เมื่อออกจากวัด ลูกมองเห็นความทุกข์ของใครบ้าง?” ไม่ได้ถามเพียงว่า “ลูกพูดถึงพระเจ้ายากแค่ไหน?” แต่ถามว่า “ผู้คนสัมผัสความเมตตาของพระเจ้าจากชีวิตของลูกหรือไม่?”

2. ความยุติธรรมมีค่ากว่าเครื่องบูชา

สิ่งที่แทงใจที่สุดข้อหนึ่งในสุภาษิตกล่าวว่า “การปฏิบัติความชอบธรรมและความยุติธรรม เป็นที่พอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้ายิ่งกว่าเครื่องบูชา”

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าเครื่องบูชาหรือพิธีกรรมไม่สำคัญ แต่กำลังเตือนว่า เราไม่อาจใช้พิธีกรรมมาปกปิดชีวิตที่ไม่ยุติธรรมได้

เราจะคุกเข่าต่อหน้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ของลูกจ้าง...อันนี้ทำไม่ได้

เราจะจุดเทียนถวายพระแม่ แต่ทำให้คนในบ้านร้องไห้...อันนี้ทำไม่ได้

เราจะบริจาคเงินก้อนใหญ่ แต่โกงเงินเล็ก ๆ ของผู้อื่น...อันนี้ก็ทำไม่ได้

เราจะร้องเพลง “พระเจ้าคือความรัก” แล้วปิดประตูใส่คนยากจน...อันนี้ก็ทำไม่ได้

พระศาสนจักรก็ต้องฟังพระวาจาข้อนี้อย่างจริงจัง เราอาจมีวัดที่งดงาม มีอารามมั่นคง มีพิธีกรรมที่สง่า เครื่องแต่งกายที่ถูกต้องทุกประการ แต่ถ้าคนบาปเจ็บเข้ามาแล้วไม่พบคนรับฟัง ถ้าคนยากจนรู้สึกว่าคุณไม่มีที่ยืน ถ้าผู้ผิดพลาดพบเพียงการประณามแต่ไม่พบหนทางกลับบ้าน สิ่งที่เราถวายแด่พระเจ้าอาจสวยงามต่อสายตามนุษย์ แต่ยังขาดสิ่งสำคัญต่อพระทัยพระองค์

พระศาสนจักรไม่ได้สูญเสียความน่าเชื่อถือเพราะไม่มีคำสอนที่ดี แต่บางครั้งสูญเสียความน่าเชื่อถือ เพราะชีวิตของเราไม่ตรงกับสิ่งที่เราสอน

3. ทรัพย์ที่ได้มาด้วยคำโกหกคือ “ไอระเหย”

พระวาจากล่าวต่อว่า “การหาทรัพย์สมบัติด้วยลี้หนอลอกหลวง เป็นเหมือนไอระเหยที่สลายไปในอากาศ”

คำโกหกในสมัยนี้เดินทางเร็วกว่าแต่ก่อนมาก เพียงกดปุ่มเดียว ข่าวเท็จก็ไปถึงคนเป็นพัน ภาพหนึ่งภาพอาจถูกตัดต่อ คำพูดประโยคหนึ่งอาจถูกตัดออกจากบริบท ชื่อเสียงที่สร้างมาทั้งชีวิตอาจถูกทำลายภายในไม่กี่นาที

บางคนได้ยอดผู้ติดตามจากคำโกหก, บางคนได้ผลกำไรจากการหลอกลวง, บางคนได้ตำแหน่งจากการใส่ร้าย, บางคนชนะการโต้เถียง แต่สูญเสียมิตรภาพ, บางคนได้ทุกสิ่งที่ต้องการ แต่ค่อย ๆ สูญเสียตัวตนที่แท้จริงของตน

พระคัมภีร์เรียกสิ่งเหล่านี้ว่า “โอรหะเหย” เพราะจับไว้ไม่ได้ และในที่สุดก็หายไป ชื่อเสียงที่สร้างด้วยคำโกหกอาจอยู่ได้ชั่วคราว แต่ความจริงมีความอดทนกว่าคำโกหกเสมอ วันนี้ความจริงอาจเดินช้า แต่วันหนึ่งมันจะมาถึงประตูบ้านเรา

4. เสียงร้องที่เราไม่ฟัง จะกลายเป็นความเจ็บที่ตอบเรา

ตอนท้าย จากหนังสือสุภาชิตกล่าวอย่างหนักหน่วงว่า “ผู้ใดปิดหูไม่ฟังเสียงร้องของคนยากจน เมื่อเขาร้องขอความช่วยเหลือ จะไม่มีผู้ใดฟังเช่นเดียวกัน”

ความยากจนไม่ได้มีเพียงการไม่มีเงินเท่านั้น บางคนยากจนเพราะไม่มีใครรับฟัง, บางคนมีบ้านหลังใหญ่ แต่ไม่มีใครรอรับเขากลับบ้าน, บางคนขี้มในที่ทำงาน แต่ร้องให้ตามลำพัง, ผู้สูงอายุบางคนไม่ได้ต้องการของราคาแพง เพียงต้องการให้ลูกโทรศัพทมา, เด็กบางคนไม่ได้ต้องการโทรศัพท์รุ่นใหม่ แต่ต้องการเวลาจากพ่อแม่, คนที่ผิดพลาดบางคนไม่ได้ต้องการข้อแก้ตัว แต่ต้องการใครสักคนที่เชื่อว่าเขายังเริ่มต้นใหม่ได้

เสียงร้องของคนยากจนหลายครั้งไม่มีเสียง น้ำตาบางหยดไม่ได้ไหลออกมาทางดวงตา แต่อยู่ในความเจ็บ คำถามคือ หูของเรายังได้ยินหรือไม่?

อยากเล่าเรื่องหนึ่งให้ฟัง

มีชายคนหนึ่งเป็นคนขี้เหนียวมาก วันหนึ่งเขานำเงินจำนวนเล็กน้อยไปให้หญิงม่ายยากจน เพื่อนเห็นเข้าจึงพูดว่า “ไม่น่าเชื่อเลย วันนี้คุณใจบุญมาก!” ชายคนนั้นตอบอย่างภูมิใจว่า “เมื่อคืนผมฝันว่าถ้าช่วยคนยากจน พระเจ้าจะคืนให้ร้อยเท่า ผมเลยลองลงทุนดู!” ไม่กี่วันต่อมา เพื่อนถามว่า “เป็นอย่างไรบ้าง พระเจ้าคืนให้ร้อยเท่าหรือยัง?” เขาตอบอย่างผิดหวังว่า “ยังเลย เสียเงินฟรี ๆ!” เพื่อนจึงพูดว่า “คุณไม่ได้เสียเงินหรอก แต่คุณได้รู้ความจริงอย่างหนึ่ง—สิ่งที่คุณเรียกว่า ‘ทำบุญ’ แท้จริงแล้วเป็นเพียงการลงทุน และคนที่คุณรักที่สุดไม่ใช่หญิงม่าย ไม่ใช่พระเจ้า แต่คือตัวคุณเอง”

บางครั้งพระเจ้าไม่ประทานสิ่งที่เราคาดหวัง เพราะพระองค์กำลังเปิดเผยให้เราเห็นว่า ในหัวใจของเรามีอะไรซ่อนอยู่

สรุปภาพรวมจากสุภาษิต

พระวาจาวันนี้เชิญเราให้ตรวจสอบ “ตุ่มน้ำหนกในหัวใจ” เราใช้มาตรฐานเดียวกันกับตนเองและผู้อื่นหรือไม่? ความศรัทธาของเรานำไปสู่ความยุติธรรมหรือไม่? คำพูดของเราสร้างความจริงหรือผลิตหมอกควัน? และเมื่อคนเล็กคนน้อยร้องขอความช่วยเหลือ เราได้ยื่นมือหรือไม่?

อย่าให้เราหวัดเพียงเพื่อถวายเป็นสิ่งแด่พระเจ้า แต่จงยอมให้พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงบางสิ่งในตัวเรา เพราะท้ายที่สุด พระเจ้าไม่ได้ทรงซึ้งว่าเราเคยถือเทียนกี่เล่ม แต่ทรงซึ้งว่าเราเคยเป็นแสงสว่างให้ใครบ้าง ไม่ได้ทรงนับว่าเราถวายเครื่องบูชากี่ครั้ง แต่ทรงถามว่าเราเคยยอมเสียสละเพื่อใครบ้าง และไม่ได้ทรงถามว่าโลกยกย่องเรามากเพียงใด แต่จะทรงถามว่า เมื่อผู้ยากไร้ร้องเรียก— หัวใจของเรายังได้ยื่นมือหรือไม่

รำพึงไตร่ตรอง จากพระวรสารนักบุญลูกา 8:19-21

“จากคนที่อยู่นอกบ้าน สู่การเป็นคนในครอบครัวของพระเจ้า”

ชายคนหนึ่งเดินมาหาคุณพ่อเจ้าวัดหลังมิสซา แล้วพูดอย่างมั่นใจว่า “คุณพ่อครับ ผมเป็นญาติสนิทของพระเยซูเจ้า” พ่อเจ้าวัดตกใจจึงถามว่า “คุณเป็นญาติทางสายไหนหรือ?” ชายคนนั้นตอบว่า “พระเยซูเจ้าตรัสว่า ผู้ที่ฟังพระวาจาและปฏิบัติตาม คือ มารดาและพี่น้องของพระองค์ ผมจึงเป็นญาติของพระองค์ครับ!” พ่อเจ้าวัดถามต่อว่า “แล้วคุณได้ปฏิบัติตามพระวาจาหรือยัง?” ชายคนนั้นนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนตอบว่า “ยังเลยครับพ่อ เพราะตอนนี้กำลังอยู่ในขั้นตอนพิสูจน์ความเป็นญาติ!”

บางทีนี่อาจเป็นภาพชีวิตคริสตชนจำนวนมาก เรามีใบล้างบาป มีชื่อคริสตชน มาวัด รับผิดชอบ และเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดาของเรา” แต่ความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์อาจยังอยู่ในขั้นตอนพิสูจน์ เพราะเราได้ยินพระวาจามากมาย แต่ยังไม่ยอมให้พระวาจาเปลี่ยนชีวิต

พระวรสารวันนี้สั้นมาก แต่เป็นถ้อยคำที่ทรงพลังอย่างยิ่ง เมื่อมีคนมาบอกพระเยซูเจ้าว่า

“มารดาและพี่น้องของท่านกำลังยืนอยู่ข้างนอก ต้องการพบท่าน” พระองค์ตรัสตอบว่า “มารดาและพี่น้องของเราคือผู้ที่ฟังพระวาจาของพระเจ้าและปฏิบัติตาม”

1. พระเยซูเจ้าไม่ได้ปฏิเสธพระมารดา

เมื่อได้ฟังข้อความนี้ บางคนอาจรู้สึกว่ พระเยซูเจ้าไม่สนพระทัยพระมารดา หรือกำลังลดความสำคัญของครอบครัว แต่ความจริงตรงกันข้าม พระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงลดเกียรติของพระแม่มารีย์ แต่กำลังเผยให้เห็นว่า เหตุใดพระแม่จึงยิ่งใหญ่ พระแม่ไม่ได้เป็นสุขเพียงเพราะทรงให้กำเนิดพระเยซูเจ้าทางกายเท่านั้น แต่เหนือสิ่งอื่นใด พระแม่เป็นสุขเพราะทรงฟังพระวาจาและปฏิบัติตาม

ตั้งแต่ทูตสวรรค์แจ้งข่าว พระแม่ตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้ไปเป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด”

นักบุญออกัสตินอธิบายอย่างงดงามว่า พระแม่มารีย์ทรงปฏิสนธิพระเยซูคริสตเจ้าไว้ในพระทัยด้วยความเชื่อ ก่อนจะทรงปฏิสนธิพระองค์ในพระครรภ์ และพระแม่เป็นสุขเพราะทรงฟังและรักษาพระวาจาของพระเจ้า ดังนั้น พระวาจาตอนนี้ไม่ใช้การผลักพระแม่ออกจากครอบครัว แต่เป็นการประกาศว่า พระแม่คือสมาชิกที่สมบูรณ์ที่สุดในครอบครัวของพระเจ้า เพราะไม่มีใครฟังและปฏิบัติตามพระวาจาอย่างซื่อสัตย์เท่าพระแม่มารีย์

2. พระเยซูเจ้าทรงเปิดครอบครัวใหม่

ประโยคของพระเยซูเจ้าเป็นข่าวดีอันยิ่งใหญ่ *เพราะพระองค์กำลังบอกว่า ไม่ว่าเราจะเกิดในครอบครัวใด มีฐานะอย่างไร เป็นชนชาติไหน เคยมีอดีตแบบใด เราทุกคนสามารถเป็นคนในครอบครัวของพระเจ้าได้*

ในสมัยพระเยซูเจ้า สายเลือดและเครือญาติสำคัญมาก ครอบครัวคือหลักประกันทั้งด้านความมั่นคง ชื่อเสียง และตำแหน่งในสังคม แต่พระเยซูเจ้าทรงเปิดครอบครัวแบบใหม่ ครอบครัวที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยสายเลือด แต่สร้างขึ้นด้วยการฟังพระวาจาและการดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า

ในครอบครัวใหม่นี้ คนบาปที่กลับใจมีที่นั่งเสมอ, คนต่างชาติได้รับการต้อนรับ, คนยากจนไม่ใช่ภาระ แต่เป็นพี่น้อง, คนที่ไม่มีใครรักสามารถเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดา” และคนแปลกหน้าสามารถกลายเป็นสมาชิกในบ้านเดียวกัน

นี่เป็นคำถามสำคัญสำหรับพระศาสนจักรในวันนี้ คนที่เข้ามาในวัดของเรา รู้สึกว่าเขาเข้ามาใน “ครอบครัว” หรือเข้ามาใน “สำนักงานราชการ”?

เขาได้รับรอยยิ้ม หรือได้รับเพียงกฎระเบียบ? เขาพบใครสักคนที่พร้อมรับฟัง หรือพบแต่คนที่รีบตัดสิน? ผู้ที่แต่งตัวไม่เหมือนเรา พูดไม่เหมือนเรา หรือมีชีวิตไม่สมบูรณ์เหมือนภาพที่เราคาดหวัง เขารู้สึกว่าโต๊ะของพระเจ้ามีที่ว่างสำหรับเขาหรือไม่?

ครอบครัวที่แท้จริงไม่ใช่สถานที่ซึ่งทุกคนสมบูรณ์แบบ แต่เป็นสถานที่ซึ่งคนไม่สมบูรณ์แบบยังรักและประคับประคองกันได้ พระศาสนจักรจึงไม่ควรเป็นชมรมหรือสมาคมของคนดีที่คอยตัดสินคนบาป แต่ต้องเป็นครอบครัวของคนบาปที่กำลังช่วยกันเดินกลับไปหาพระบิดา

3. ฟังพระวาจา ไม่ใช่เพียงได้ยินพระวาจา

พระเยซูเจ้าไม่ได้ตรัสว่า “ผู้ที่ได้ยินพระวาจา” แต่ตรัสว่า “ผู้ที่ฟังและปฏิบัติตาม” การได้ยินเกิดขึ้นที่หู แต่การฟังเกิดขึ้นในหัวใจ และการเชื่อฟังปรากฏออกมาทางชีวิต

เราสามารถฟังบทเทศน์เรื่องการให้อภัย แล้วกลับบ้านไปไม่พูดกับคนในครอบครัว

เราสามารถอ่านพระวาจาเรื่องคนยากจน แล้วมองผ่านคนที่กำลังเดือดร้อน

เราสามารถร้องว่า “โปรดประทานสันติสุขแก่เรา” แล้วออกจากวัดไปสร้างความ

แตกแยก เราสามารถตอบว่า “พระเจ้าข้า โปรดทรงสดับฟังเทอญ” แต่เมื่อพระเจ้าตรัสกับเรา เรากลับไม่ยอมฟังพระองค์

บางครั้งเราเปิดพระคัมภีร์เพื่อหาถ้อยคำที่สนับสนุนความคิดเห็นของเรา แทนที่จะเปิดหัวใจให้พระวาจาแก้ไขเรา คริสตชนที่แท้จริงจึงไม่ใช่คนที่รู้พระคัมภีร์มากที่สุด แต่คือคนที่ยอมให้พระคัมภีร์เปลี่ยนแปลงชีวิตมากที่สุด

พระวาจาที่ไม่ได้ถูกนำไปปฏิบัติ ก็เหมือนยาที่อ่านฉลากทุกวันแต่ไม่เคยรับประทาน เราารู้ชื่อยา รู้สรรพคุณ อธิบายให้คนอื่นฟังได้หมด แต่โรคของเรายังคงอยู่เหมือนเดิม

4. จากผู้ฟัง สู่การเป็นพระวาจาที่มีชีวิต

โลกปัจจุบันไม่ได้ขาดคำพูด เรามีข่าวสาร ความเห็น คลิปวิดีโอ และข้อความนับไม่ถ้วน แต่โลกกำลังขาดคนที่ดำเนินชีวิตตามสิ่งดีงามที่ตนพูด โลกไม่ได้ต้องการคริสตชนที่เพียงพูดเรื่องความรัก แต่ต้องการเห็นคนที่ให้อภัยจริง, ไม่ได้ต้องการเพียงคำสอนเรื่อง

ความยุติธรรม แต่ต้องการนายจ้างที่ให้อำนาจอย่างเป็นธรรม, ไม่ได้ต้องการเพียงคำเทศน์เรื่องครอบครัว แต่ต้องการพ่อแม่ที่มีเวลาให้ลูก, ไม่ได้ต้องการเพียงคำพูดเรื่องความเมตตา แต่ต้องการชุมชนวัดที่ไม่ทอดทิ้งผู้สูงอายุ ผู้ป่วย และคนที่ถูกลืม

สำหรับพระศาสนจักร ความน่าเชื่อถือไม่ได้เกิดขึ้นเมื่อเราพูดเสียงดังขึ้น แต่เกิดขึ้นเมื่อชีวิตของเราตรงกับพระวาจามากขึ้น

เราอาจประกาศพระวรสารโดยไม่ใช้ไมโครโฟนเลยก็ได้ ด้วยการไม่ร่วมโก่งกินแม้จะเสียผลประโยชน์ ด้วยการไม่ส่งต่อข่าวที่ทำร้ายชื่อเสียงผู้อื่น ด้วยการเข้าไปหาคนที่ทุกคนหลีกเลี่ยง หรือด้วยการพูดคำว่า “ฉันให้อภัย” ทั้งที่หัวใจยังเจ็บปวด ในเวลานั้นเอง พระวาจาไม่ได้อยู่เพียงในหนังสือ แต่กลับมีชีวิตอยู่ในตัวเรา

อยากเล่าเรื่องราวให้ฟังอีกสักหนึ่งเรื่อง

ภรรยาคนหนึ่งบ่นกับสามีว่า “คุณไม่เคยฟังฉันเลย!” สามีรีบตอบทันทีว่า “ไม่จริง! ผมได้ยินคุณทุกคำ” ภรรยาจึงถามว่า “ถ้าอย่างนั้น เมื่อเช้าฉันบอกให้คุณเอาขยะไปทิ้ง คุณทำหรือยัง?” สามีนิ่งไปครู่หนึ่ง แล้วตอบว่า “อ้อ...ผมได้ยินคุณพูดเรื่องนั้นด้วย” ภรรยาจึงสรุปว่า “เห็นไหม หูของคุณไม่มีปัญหา—แต่สิ่งที่มีปัญหาคือ ‘คุณไม่ฟังและนำไปปฏิบัติตาม!’”

เราอาจเป็นเหมือนสามีคนนี้ ทุกวันอาทิตย์เราได้ยินพระวาจาชัดเจน แต่พอพระเจ้าตรัสว่า “จงให้อภัย จงช่วยผู้ยากไร้ จงเลิกนินทา จงรักศัตรู” เรากลับถามว่า “พระองค์ตรัสเรื่องนั้นด้วยหรือ?” พระเยซูเจ้าจึงไม่ได้ตรัสว่า “ผู้ที่ได้ยินพระวาจาคือพี่น้องของเรา” แต่ตรัสว่า “ผู้ที่ฟังพระวาจาของพระเจ้าและนำไปปฏิบัติ ผู้นั้นคือมารดาและพี่น้องของเรา” เพราะพระเจ้ามิได้ทรงมองว่า หูของเราดีเพียงใด แต่ทรงมองว่า ชีวิตของเราเชื่อฟังเพียงใด

ขอสรุปภาพรวมพระวรสารวันนี้

วันนี้พระเยซูเจ้าทรงเปิดประตูบ้านของพระองค์ และตรัสกับเราว่า “เธอสามารถเป็นมารดา เป็นพี่ เป็นน้อง และเป็นคนในครอบครัวของเราได้ ไม่ใช่เพราะนามสกุล ไม่ใช่เพราะตำแหน่ง และไม่ใช่เพียงเพราะมีใบล้างบาป แต่เพราะเธอฟังพระวาจาและนำไปปฏิบัติ” ดังนั้น หลังมิสซาววันนี้ อย่าเพียงถามว่า “พระวาจาวันนี้ไพเราะหรือไม่?” แต่จง

ถามว่า “พระวาจาวັນนี้ต้องการให้ฉันเปลี่ยนแปลงอะไร?” เพราะพระวาจาที่เราฟังในวัด จะพิสูจน์ความจริงเมื่อเรากลับไปถึงบ้าน ความเชื่อที่เราประกาศด้วยริมฝีปาก จะพิสูจน์เมื่อเราต้องให้อภัย และความสัมพันธ์กับพระเยซูเจ้า จะพิสูจน์เมื่อเราปฏิบัติต่อคนแปลกหน้าเหมือนพี่น้อง ผู้ที่ฟังพระวาจาและปฏิบัติตาม ไม่เพียงรู้จักพระเยซูเจ้า แต่กลายเป็นคนในครอบครัวของพระองค์ อาแมน.

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต์จ่อหัน ลาดพร้าว กรุงเทพฯ